

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Radana Malíka, v právní věci žalobce: **Ing. L. E.,** zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. KUZL-27512/2017-3, sp. zn. KUSP-27512/2017/DOP/Ti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 6/2017 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 2. 2017, č. j. OS-D/2963/17/16/Po (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 8. 8. 2016 kolem 01:10 hodin, na komunikaci I/50, mezi obcemi Bystřice pod Lopeníkem a Starý Hrozenkov, v místě odpočívadla Formanka, při řízení motorového vozidla zn. X, r. z. X, ve směru jízdy na obec Starý Hrozenkov,

nerespektoval dopravní značku B 21a - Zákaz předjíždějí a v daném úseku komunikace předjížděl nezjištěné nákladní motorové vozidlo. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel namítal vady řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodovala vyloučená osoba a věc včetně výslechu policistů byla projednána v jeho nepřítomnosti. Tím mu bylo znemožněno se vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále rozporoval nedostatečné zjištění skutkového stavu, věrohodnost zasahujících policistů a naplnění materiální stránky přestupku. Žalovaný shledal odvolací námitky nedůvodnými.

[3] V žalobě stěžovatel namítal, že žalovaný řadu odvolacích námitek nevypořádal. Odmítl, že by svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, neboť v předmětném úseku se nenachází dopravní značka zakazující předjíždění. Navíc vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, neboť došlo k výměně řidiče, což policisté nemohli zaznamenat z důvodu absence nepřerušovaného vizuálního kontaktu. Jednání dne 17. 10. 2016 proběhlo v rozporu se zákonem, neboť v té době nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti úředních osob. Správní orgán I. stupně neprokázal a neodůvodnil zavinění stěžovatele a oba správní orgány se nevypořádaly s materiální stránkou přestupku.

[4] Krajský soud shledal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nedůvodnou. Z žalobní námitky není zřejmé, které odvolací námitky považuje stěžovatel za nedostatečně vypořádané. Jeho tvrzení je příliš obecné a nekonkrétní pro to, aby se jím soud mohl podrobně zabývat. V obecné rovině soud tvrzené vady rozhodnutí žalovaného neshledal. Správní orgány rovněž dospěly ke správným skutkovým závěrům. Skutečnost, že stěžovatel předjížděl v úseku, kde je to zakázáno, byla prokázána. Stěžovatel nedoložil své tvrzení, že se v daném úseku značka „Zákaz předjíždění“ nenachází. Její existence byla naopak prokázána výpověďmi policistů, které lze v daném případě považovat za věrohodné svědky. Námitka, že žalovaný měl vyslechnout skutečného řidiče vozidla, je účelová. Svědek vypověděl, že se ve vozidle nacházel pouze řidič a dle registru obyvatel osoba řidiče, se kterým se měl stěžovatel vyměnit, neexistuje, a neexistuje ani uvedená adresa jeho bydliště. Skutková verze stěžovatele je nevěrohodná, navíc byla předložena až v odvolání, na místě kontroly se nevyjádřil. Přestože správní orgán I. stupně provedl ústní jednání, které nelze považovat za neodkladný úkon ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nemohl být stěžovatel jeho postupem zkrácen na svých právech. Podání obsahující námitku podjatosti trpělo vadou (chyběl podpis), k jejímuž odstranění došlo až po ústním jednání. Stěžovatel byl však o nařízeném ústním jednání včas informován a byl řádně předvolán. Mohl se jej zúčastnit a námitku podjatosti zopakovat před správním orgánem. Nemohl naopak důvodně předpokládat, že pouze z důvodu podání (vadné) námitky podjatosti bude ústní jednání odročeno. Navíc ani neuvedl, jaké důkazy nemohl v důsledku neúčasti na ústním jednání navrhnout a k čemu se nemohl vyjádřit. Správní orgán I. stupně se vypořádal s formou zavinění stručně, což nečiní jeho rozhodnutí nezákonným. Konstatoval, že se jednalo o nedbalost, tedy nejnižší stupeň zavinění. Z toho vyplývá, že stěžovatel měl a mohl vědět, že předjížděním v daném úseku může porušit nebo ohrozit společenský zájem. Správní orgány rovněž konkrétně odůvodnily, v čem spatřují jeho jednání společensky nebezpečným. Správní orgán I. stupně uvedl, že se daná komunikace

vyznačuje zvýšeným provozem, navíc se zvýšeným výskytem kamionů. V případě rychle jedoucího motorového vozidla by mohlo dojít k velmi závažným následkům. To, že stěžovatel nikoho neohrozil ani neomezil, není okolností snižující nebezpečnost jednání, ale spíše štěstí či náhoda.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nebyl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech. Řádně vznesl námitku podjatosti. Do doby jejího vypořádání tedy mohla úřední osoba provádět jen úkony, které nesnesou odkladu. Tímto úkonem není provedení ústního jednání ve věci. Námitka podjatosti byla správnímu orgánu I. stupně doručena před jednáním, a proto stěžovatel důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Jeho provedením byl zkrácen na právu účastnit se ústního jednání, vyjádřit se k obvinění, navrhovat důkazy, vyjadřovat se k provedeným důkazům a ke skutkovým okolnostem. Nelze souhlasit s krajským soudem, že se měl ústního jednání účastnit a tam námitku podjatosti vznést. Zásahem do práv stěžovatele je zpochybněna zákonnost správního rozhodnutí. Správní orgány se navíc dodnes zákonným způsobem s námitkou podjatosti nevypořádaly. Soud rovněž nesprávně potvrdil postoj správních orgánů k naplnění materiální stránky přestupku. Nebylo tvrzeno ani prokázáno, jaký zájem společnosti měl být ohrožen a že došlo k jeho ohrožení. Nebylo zjištěno, kolik se v místě přestupku nacházelo účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni tvrzeným jednáním žalobce. Správní orgány se nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky nebo viditelností v daném místě. Krajský soud se nevypořádal s odkazem žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, z nichž vyplývá, že správní orgány mají povinnost vždy zkoumat naplnění materiální stránky přestupku. Nedošlo-li však k porušení či ohrožení právem chráněného zájmu, mají povinnost řízení zastavit. Soud se nevypořádal zákonným způsobem s návrhem na provedení rekonstrukce činu, ani s námitkou, že se správní orgán nepokusil zjistit, zda jsou policisté hodnoceni podle úspěšnosti, s jakou se jim daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky. Nevypořádal se správně ani s námitkou, že nebyl vyslechnut skutečný řidič vozidla. Žalovaný možnost záměny řidičů nevyloučil. Dále se nevypořádal s tím, že ve věci nebylo prokázáno zavinění. Neproběhlo řádné zdokumentování místa tvrzeného přestupkového jednání. V daném úseku se nenacházela dopravní značka, která by zakazovala předjíždět ostatní vozidla. Ve spise není jediný objektivní důkaz, že by došlo ke spáchání daného skutku v místě, které uvedly správní orgány. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Dle žalovaného není kasační stížnost opodstatněná. Stěžovatel nemohl spoléhat na odložení ústního jednání jen proto, že podal námitku podjatosti. Žalovaný považuje ústní jednání za neodkladný úkon zvláště tehdy, pokud jsou předvoláni svědci a stěžovatel toliko uplatňuje obstrukční praktiky. I v odvolání vznesl námitku podjatosti z důvodu příbuznosti k zasahujícím policistům, aniž by věděl, které osobě odvolacího orgánu bude věc přidělena. Je absurdní, aby bylo několik desítek úředníků Krajského úřadu Zlínského kraje, jejich ředitel a hejtman příbuzní dvou zasahujících policistů prokazatelně jiným

způsobem než „od Adama a Evy“, a že snad by si tohoto příbuzenského vztahu byli vědomi a proto „drželi při sobě“ a „navzájem se kryli“ po mnoho a mnoho generací od „stvoření světa“. Námitka podjatosti byla podána zjevně za účelem dosažení prodloužení řízení. Jakkoli obecné povědomí přisuzuje obyvatelům jihovýchodní Moravy vyšší míru vstřícnosti a srdečnosti, nelze z toho dovozovat, že ve Zlínském kraji jsou všichni příbuzní. Co se týče námitky naplnění materiální stránky přestupku, ohrožení konkrétních osob není znakem skutkové podstaty předmětného přestupku a z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, proč nebyly shledány tak výjimečné okolnosti, které by jednání stěžovatele dekriminalizovaly. Vyslechnout řidiče není možné, neboť žalovaný doložil, že se jedná o fiktivní osobu s bydlištěm na neexistující adrese, což stěžovatel nijak nevyvrátil. Zasahující policisté potvrdili skutkový děj i umístění dopravního značení a zaznačili do plánku způsob předjíždění stěžovatelem. Není důvod trvat na dalších důkazech typu fotodokumentace přestupku. Důvod, proč nebyla provedena rekonstrukce, byl vysvětlen v napadeném rozhodnutí. Navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Tuto stěžovatel spatřuje v nedostatečném vypořádání některých žalobních bodů.

[11] Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[12] Krajský soud uvedeným požadavkům dostál. Reagoval dostatečným a srozumitelným způsobem na vznesené žalobní námitky. Odkaz stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se prokázání naplnění materiální stránky přestupku vypořádal na straně 8 napadeného rozsudku. Proti názoru, který stěžovatel dovozoval z citovaných rozsudků, postavil vlastní právní názor opřený zejména o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 - 77, a ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 - 32. K námitce, že se krajský soud nevypořádal s navrhovanou

rekonstrukcí činu, je třeba předně zdůraznit, že stěžovatel v žalobě provedení rekonstrukce nenavrhoval. Stěžovatel pouze namítal, že se s návrhem na provedení rekonstrukce nevypořádal žalovaný. V rámci téhož žalobního bodu stěžovatel vytkl, že žalovaný nereagoval na odvolací námitku, aby se zabýval systémem odměňování policistů. Obě tyto námitky krajský soud vypořádal na str. 4 napadeného rozsudku, kde se zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Krajský soud „*neshledal, že by rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení trpěly stěžovatelem naříkanými vadami. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného.*“ Dle žalovaného totiž nebyly dány důvody k pochybnostem o zjištěném skutkovém stavu a nestrannosti zasahujících policistů. Je tedy zřejmé, že nepovažoval důkazní návrhy stěžovatele za relevantní. Krajský soud se rovněž zabýval námitkou, že nebyl proveden výslech řidiče, a to v bodě 26 napadeného rozsudku. Tuto námitku vyhodnotil jako účelové a obstrukční tvrzení s ohledem na obsah výpovědi prap. Jiřího Záleška a skutečnost, že stěžovatelem označená osoba dle zjištění žalovaného ani neexistuje. Stejně tak se krajský soud vypořádal s námitkou, že nebylo prokázáno zavinění, a to na straně 7 rozsudku. Dospěl k závěru, že stěžovatel jednal alespoň nedbalostně, což žalovaný zjevně považoval za nespornou skutečnost a otázku formy zavinění blíže nerozváděl. Krajský soud se zabýval všemi žalobními body, přičemž je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při jejich posouzení veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Jeho rozsudek je ve všech ohledech namítaných stěžovatelem přezkoumatelný. Nepřezkoumatelností pak netrpí ani rozhodnutí správních orgánů.

[13] První věcná kasační námitka směřuje proti postupu správních orgánů při vyřizování námitky podjatosti. V posuzovaném případě skutečně proběhlo ústní jednání poté, co byla správnímu orgánu I. stupně doručena námitka podjatosti. Dle § 14 odst. 3 správního řádu *[d]o doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu*. Provedení ústního jednání ve věci projednání přestupku nelze bez dalšího považovat za neodkladný úkon ve smyslu citovaného ustanovení. Ze správního spisu nevyplývá, že by se předvolaní svědci nemohli z objektivních důvodů dostavit k podání výpovědi v jiném termínu. Jejich pracovní vytížení pak takovou objektivní překážku samo o sobě nepředstavuje. Přestože správní orgán I. stupně v projednávané věci nesprávně kvalifikoval ústní jednání konané dne 17. 10. 2016 jako neodkladný úkon ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu, souhlasí Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, že tímto postupem nedošlo ke zkrácení práv stěžovatele, které by založilo nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[14] Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od toho, že námitka podjatosti vykazovala vady podání (absence podpisu podatele), které byly odstraněny dne 14. 11. 2016, tj. až po konání ústního jednání (17. 10. 2016), je třeba se zabývat tím, zda mohlo pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v provedení ústního jednání v době, než bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, způsobit nezákonnost konečného rozhodnutí ve věci samé. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 - 163, ve kterém se kasační soud zabýval podobnou situací, a dále z rozsudků ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 216/2015 - 44, a ze dne 9. 10. 2007, č. j. 1 As 26/2007 - 60, pro případné shledání nezákonnosti je nutné posoudit intenzitu pochybení správního orgánu.

[15] O námitce podjatosti bylo řádně rozhodnuto usnesením žalovaného ze dne 12. 12. 2016, č. j. KUZL-77638/2016-2. Žalovaný rozhodl, že stěžovatelem uváděné osoby nejsou vyloučeny z provádění úkonů v daném správním řízení. Stěžovatel tedy nemohl být zkrácen na svých právech v důsledku toho, že ústní jednání dne 17. 10. 2016 provedla daná úřední osoba.

[16] Po rozhodnutí o námitce podjatosti byl stěžovatel přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 16. 1. 2017 vyrozuměn o tom, že byly shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí. Současně mu bylo umožněno, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil. Této možnosti stěžovatel nevyužil. Dále měl možnost namítat veškeré relevantní skutečnosti, jimiž by zpochybňoval zjištění správního orgánu I. stupně, a předkládat příslušné důkazní prostředky v rámci odvolání, potažmo v žalobě. Ani v těchto podáních však stěžovatel neuplatnil žádnou argumentaci (podloženou důkazními návrhy), která by založila důvodné pochybnosti, že se skutek, který mu byl kladen za vinu, odehrál jinak, než jak bylo zjištěno správním orgánem I. stupně. Naopak uplatňoval nekonzistentní, nedůvěryhodná, ničím nepodložená a mnohdy i protichůdná tvrzení, když na jednu stranu namítal, že se přestupku nedopustil, a následně popisoval, jak se přestupku dopustil s tím, že však nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.

[17] Navíc se stěžovatel o možnost účasti na uvedeném ústním jednání připravil především svou vlastní nepozorností umocněnou lehkovážným přístupem, což vyplývá z okolností podání námitky podjatosti. Ústní jednání bylo nařízeno na pondělí 17. 10. 2016 v 9 hodin. Stěžovatel podal jím nepodepsanou námitku podjatosti k poštovní přepravě v úterý 11. 10. 2016, nadto v zahraničí (v Košicích). Podání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno v pátek 14. 10. 2016. Podal-li stěžovatel námitku podjatosti tímto způsobem (nepodepsanou, krátce před nařízeným ústním jednáním a v zahraničí), bylo by s ohledem na zásadu bdělosti přinejmenším vhodné, aby se u dotčené úřední osoby přímým dotazem ujistil, zda správní orgán I. stupně námitku podjatosti vůbec obdržel a zjistil, jaký bude jeho další postup ve věci (kontaktní údaje byly uvedeny na předvolání k ústnímu jednání). Za těchto okolností se stěžovatel nemohl důvodně spoléhat na to, že ústní jednání vůbec neproběhne. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto nelze tuto kasační námitku považovat za důvodnou. Postupem správních orgánů nebylo zkráceno právo stěžovatele, aby navrhoval důkazy a vyjadřoval se věci.

[18] Stěžovatel dále rozporuje naplnění materiální stránky přestupku. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 - 48, a č. j. 7 As 18/2004 - 48, dovozuje, že správní orgány měly při posuzování naplnění materiální stránky přestupku povinnost zkoumat, kolik se v daném místě a v danou dobu nacházelo dalších účastníků silničního provozu, kteří mohli být ohroženi či omezeni jednáním stěžovatele, jaké byly povětrnostní vlivy, stav vozovky a viditelnost v daném místě. Taková povinnost však z citovaných rozsudků nevyplývá. Rozsudek č. j. 5 As 104/2008 - 45, vychází z premisy, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku*

přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Pro úplnost je třeba dodat, že tato věc se týkala překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h. Na tento rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017 - 36, který citovaný závěr dále vysvětluje a precizuje: „*V uvedeném rozsudku tedy zdejší soud zdůraznil nutnost zabývat se materiální stránkou přestupku v případech při nepatrném překročení nejvyšší dovolené rychlosti a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Pokud tedy uvedeným rozsudkem ve svůj prospěch stěžovatel argumentuje, činí tak zcela nepřípadně. V případě stěžovatele se neobjevily takové významné skutečnosti, které by vyloučily, aby jeho jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, pro které by nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání by nemohlo být označeno za přestupek.*“ K materiální stránce přímo v případě přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se vyjádřil kasační soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 - 23, kde uvedl, že „*v obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích, mezi něž patří i přestupek spáchaný stěžovatelem. Z tohoto pravidla potom existují výjimky, které však musejí být odůvodněny určitými významnými okolnostmi (...). Takové okolnosti však nebudou v případě předjíždění v místech, kde je to zakázáno, obvykle shledány. Nedovolené předjíždění lze totiž označit za typově závažnější jednání, než mírné překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to bez ohledu na dobu, kterou řidič v levém jízdním pruhu v rozporu se zákazem strávil. To vyplývá jednak ze sankcí, které lze za nedovolené předjíždění uložit (za překročení rychlostního limitu v obci o méně než 20 km/h, respektive o méně než 30 km/h mimo obec, nelze zákaz činnosti vůbec uložit), ale také z nemožnosti projednat tento přestupek v blokovém řízení (z čehož vyplývá nutnost uložit zákaz činnosti vždy, když je takový přestupek projednáván, což by v blokovém řízení nebylo možné).*“

[19] Z uvedeného vyplývá, že správní orgány sice mají povinnost zabývat se materiální stránkou přestupku, avšak pro to, aby určité jednání nebylo kvalifikováno jako přestupek je nezbytné, aby se objevily významné skutečnosti vylučující porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti. K tomu však v nyní posuzovaném případě nedošlo. V napadeném rozsudku bylo správně konstatováno, že správní orgán I. stupně se zabýval relevantními okolnostmi spáchání přestupku, a to charakteristikou předmětné komunikace a provozem na ní. Upozornil zejména na to, že daná komunikace slouží v regionu jako hlavní tranzit na Slovensko, vyznačuje se zvýšeným provozem všech druhů vozidel a rovněž kamionů. Předjíždění v daném úseku je tedy spojeno s nemalým nebezpečím pro všechny účastníky silničního provozu. Při porušení zákazu předjíždění v místě, které lze podle výše uvedeného považovat za rizikové, se žádné výjimečné skutečnosti vylučující ohrožení chráněného zájmu neobjevily. Naopak, manévrem stěžovatele v těchto místech došlo k výraznému zvýšení rizika nehody. Kasační soud se proto se závěry správních orgánů a krajského soudu v otázce naplnění materiální stránky přestupku ztotožňuje.

[20] Soud rovněž neshledává pochybení v tom, že správní orgány neprovedly výslech údajného řidiče, s nímž se měl stěžovatel vyměnit. Tvrzení stěžovatele, že došlo k výměně řidičů, působí vzhledem k průběhu správního řízení značně nedůvěryhodně. Přestože se jedná o rozhodující skutečnost, stěžovatel při projednání přestupku na místě vůbec neuvedl, že by vozidlo neřídil. Tuto argumentaci uplatnil až v odvolání, přičemž jako řidiče uvedl smyšlenou osobu s neexistující adresou. V návaznosti na svědeckou výpověď zasahujícího policisty, ze které vyplývá, že byl řidič v okamžiku spáchání přestupku ve

vozidle sám, pak nelze tvrzení stěžovatele považovat za relevantní a věrohodné. Naopak tento nelogický až absurdní přístup svědčí o účelovosti a obstrukčnosti postupu stěžovatele. Relevantní v posuzovaném případě není ani skutečnost, že zasahující policisté nebyli s vozidlem v nepřetržitém vizuálním kontaktu. Stěžovatel totiž v průběhu správního ani soudního řízení žádným relevantním způsobem nezpochybnil skutkové závěry vyplývající z výpovědí zasahujících policistů, ani jejich důvěryhodnost. Závěry krajského soudu vztahující se k výslechu údajného řidiče tak plně odpovídají zjištěnému skutkovému stavu.

[21] Rovněž námitce, že se v daném úseku nenacházela dopravní značka, která by zakazovala předjíždět ostatní vozidla, nelze přisvědčit. Z listin založených ve správním spise je zřejmé, že v místě spáchání přestupku se nachází vodorovná dopravní značka V 01a – Podélná čára souvislá. Ta může být doplněna dopravní značkou B 21a – Zákaz předjíždění, přičemž ze svědecké výpovědi zasahujících policistů vyplývá, že v daném úseku se tato značka skutečně nachází. Stěžovatel žádným relevantním způsobem nezpochybnil, že se v daném místě dopravní značka B 21a – Zákaz předjíždění nacházela. Stejně tak provedené důkazní prostředky potvrdily, že stěžovatel předjížděl nákladní vozidlo, přičemž přejel vodorovnou dopravní značku V01a – Podélná čára souvislá. Za situace, kdy nejsou pochybnosti o tom, že v daném úseku byla svislá dopravní značka zakazující předjíždění, kterou stěžovatel nerespektoval, vyhodnotily správní orgány jednání stěžovatele správně jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno je zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spise.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu